

*Filip
Nepejchal*

MATYÁŠ JANOŠ

Narozen: 29. května 2001
Sport: cyklistika
Trenér: Lukáš Thun
Oddíl: Dukla Praha/ASC DUKLA

Osmnáctiletý dráhař SNÍ O OLYMPIÁDĚ

Závodníka, který do puntíku plní příkazy, musí být radost trénovat. Své o tom ví Lukáš Thun. Jeho svěřenec Matyáš Janoš má ohromný potenciál. Sice není typickým příkladem talentovaného jezdce, ale je cyklistickým dřičem.

Od šesti let jezdil bikros. K cyklistice se pak vrátil ve čtrnácti, a to už bylo v Dukle Praha. Protože začal trénovat na podzim, začal na dráze. A už u ní jako stíhač zůstal.

„Kolo mě vždycky bavilo. I když jsem měl mezi bikrosem a dráhou asi tři roky pauzu, jezdil jsem hodně na biku. Třeba závody seriálu Kolo pro život. I teď se po sezoně na nějaký maraton vypravím,“ vypráví osmnáctiletá naděje české cyklistiky, mimo jiné juniorský mistr republiky v pevném kilometru.

Ohromný záběr dokumentuje i jeho letošní rekordní bilance. Dvakrát překonal nejlepší český juniorský čas ve stíhače jednotlivců na 3 kilometry. K tomu přibyl rekord 20 kilometrů na venkovním oválu a pak i na kryté dráze v Motole.

To ale ještě nebylo všechno. Trenér Thun analyticky propočítal, že by Matyáš byl schopný udržet vysoké tempo z „dvacítky“

i na hodinovce a překonat letitý rekord z roku 1988. To se mu za týden povedlo, i když s tak dlouhou jízdou bez soupeře neměl zkušenosti. Výkon Františka Trkala překonal o 332 metrů a natáhl ho na 47,111 km.

„Krise mě prakticky nepotkala. V závěru jsem dokázal zrychlovat a únavu jsem pocítil až po závodě. Jsem šťastný, že jsem do toho šel,“ usmívá se. Pikantní na tom je skutečnost, že pátý rekord vytvořil 30. září, tedy poslední den juniorské kariéry. Od 1. října už jezdí v kategorii mužů do 23 let.

Jeho cílem je prosadit se v omniu, které je v olympijském programu a skládá se ze čtyř bodovaných disciplín. „Z dráhové cyklistiky je nejdůležitější. V omniu bych se chtěl za pět let probít na olympiádu v Paříži,“ prozrazuje student průmyslové školy kybernetické bezpečnosti svůj sen.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
 Foto: Ivana Roháčková

Poslední říjnový den ocenil ministr obrany Lubomír Metnar úspěšné sportovce ASC DUKLA po letní sezoně 2019. „Je vidět, že máte k dispozici skvělé trenéry i kvalitní sportovní zázemí, ale hlavně bohatý a talentovaný kádr sportovců,“ pochválil přítomné. Ministr slova k našim sportovcům a trenérům byla skutečně pozitivní – a určitě taky do budoucna motivační.

Celé setkání, kterého se účastnila i náměstkyně Kateřina Blažková, bylo moc fajn, konstatoval po sešlosti jeden z účastníků. Přejme si, aby i v olympijském roce 2020 mohl pan ministr pochválit naše sportovce za výsledky na XXXII. letních olympijských hrách 2020 v Tokiu. Věříme, že se do Japonska nominuje více než 30 našich armádních sportovců a že nám udělají svými výsledky velkou radost. Jsem přesvědčený, že všichni sportovci, trenéři, ale i ostatní zaměstnanci ASC DUKLA pro to udělají maximum.

Za celou redakci časopisu Dukla-Sport přeji v novém roce 2020 všem armádním sportovcům, trenérům, zaměstnancům ASC DUKLA, ale i našim čtenářům dobré zdraví, radost z pohybu, práci, která vás pořád baví, co nejméně stresových dní a dobrého šéfa.

Y. Prišćák

plukovník Jaroslav Prišćák,
 šéfredaktor

ročník 14
 číslo 4/2019

Vydavatel: Armádní sportovní centrum DUKLA, Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, IČO: 60162694, www.duklasport.cz, www.facebook.com/AscDukla
 Adresa redakce: Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6, telefon: 973 203 840, fax: 973 203 913, e-mail: redakce@duklasport@seznam.cz | Evidenční číslo: MK ČR E 18249 | ISSN 2336-873X
 Šéfredaktor: plk. Jaroslav Prišćák, tel.: 973 203 801, e-mail: priscakj@seznam.cz | Zástupce šéfredaktora: Ivana Roháčková, tel.: 724 520 524, e-mail: rohi@seznam.cz
 Redakční rada: Karel Felt, Milan Novotný, Jaroslav Pešta, Ivana Roháčková | Grafická úprava, zlom a korekce fotografií: Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)
 Jazyková úprava: Kateřina Stupková | Foto na obálce: Ivana Roháčková | Tisk: Czech Print Center, a. s. | Dáno do tisku: 10. 12. 2019
 V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA. | Publikované materiály nelze rozšiřovat bez souhlasu vydavatele. | Redakci nevyžádané materiály se nevracejí. | NEPRODEJNÉ

2

Pátým rokem více
 než 100 medailí
 ze šampionátů

Čtyřicítka nejúspěšnějších sportovců,
 medailistů ze světových a evropských
 šampionátů, ocenil 31. října
 ministr obrany Lubomír Metnar.

3

6

8

30

- 2 Pátým rokem více než 100 medailí
- 3 Samková podruhé „Duklákem roku“
- 6 Osm armádních medailí
- 8 Dukláci se při focení bavili
- 12 Medaile ze slalomu i z divoké vody
- 14 Tituly v sedle endura
- 16 Brokaři i kuličkáři trefovali medaile
- 18 Bez cenných kovů
- 20 Historický úspěch vystřídalo trápení

- 22 Očima Tomáše Staňky
- 24 Mám motivaci získat zlato ještě víckrát
- 25 Dostal se Šloufem posádkou roku
- 26 Třetí korunka satisfakcí
- 28 Šampioni po 12 letech v jedné lodi
- 29 Podesáté Synek
- 30 Setkání v přátelském duchu
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Pátým rokem více než 100 medailí

Čtyřicetku nejúspěšnějších sportovců, medailistů ze světových a evropských šampionátů, ocenil 31. října ministr obrany Lubomír Metnar. Na ministerstvo přišli zlatí střelci Tomáš Nýdrle, David Kostecký a vodní slalomářky Tereza Fišerová s Martinou Satkovou, dále kanoisté, kteří vybojovali účast v Tokiu 2020, Josef Dostál, Radek Šlouf, Martin a Petr Fuksovi i mistři z právě skončených Armádních světových her ve Wuhanu, parašutisté Dukly Prostějov. Reprezentanty z ASC Dukla doprovodili i jejich osobní trenéři, kteří jim k těmto úspěchům dopomohli.

„Armádní sportovní centrum Dukla rozhodně patří k výkladní skříni nejen rezortu obrany, ale celého sportu v naší republice. Gratuluji vám k již pátému roku, kdy jste dokázali získat více než sto medailí z vrcholných sportovních soutěží. A je přitom fascinující, že tyto úspěchy nejsou spojeny jen s atletikou či vodními sporty. Takto se můžete pochlubit téměř ve všech sportovních disciplínách, které Dukla zastřešuje,“ řekl úvodem ministr.

„Je vidět, že máte k dispozici skvělé trenéry i kvalitní sportovní zázemí. Ale hlavně bohatý a talentovaný kád

sportovců,“ pochválil ministr Metnar přítomné oceněné.

Letos asi osmdesátka sportovců přivezla medaile z mistrovství světa či Evropy všech kategorií, celkem je jich zatím 107, z toho 47 zlatých. A nejen to! Navíc pro naši zemi vybojovali 12 účastnických míst na nastávající letní olympiádu, přičemž dalších pět atletů do Tokia splnilo kvalifikační limit.

„Budu mít ohromnou radost, když vás budu moci ocenit za sportovní úspěchy také příští rok. Každopádně vám všem budu držet palce na dalších

mistrovských soutěžích, a především pak na Hrách XXXII. olympiády,“ popřál sportovcům ministr v závěru.

Za sportovce poděkoval ministerstvu za podporu a vytvářené podmínky parašutista z Dukly Prostějov, nadrotmistr Miloslav Kříž, který informoval ministra i o mimořádném úspěchu sportovců vojáků v uniformě na právě skončených 7. CISM Armádních světových hrách ve Wuhanu, kde dukláci získali 8 medailí (zlatu, 2 stříbra a 3 bronzové medaile parašutisté a bronz střelec Těhan z Dukly Plzeň).

Text a foto: Ivana Roháčková

SAMKOVÁ podruhé „Duklákem roku“

Nejllepší sportovkyní roku ASC DUKLA byla 30. října vyhlášena mistryně světa a vítězka Světového poháru ve snowboardingu Eva Samková. Nechala za sebou prvního českého mistra světa v brokové disciplíně skeet Tomáše Nýdrleho i vicemistra světa, kanoistu Josefa Dostála. „Je to ocenění, kterého si velice vážím, protože obstat v obrovské konkurenci sportovců, kteří reprezentují Česko v barvách Dukly, je skvělý úspěch a za mnou zůstali i světoví a evropští šampioni,“ řekla skromně vítězka.

Roli moderátorů slavnostního večer převzali po Jirkovi Ježkovi (který vždy, když bylo potřeba, zaskočil) v Domě armády Praha David Svoboda, olympijský vítěz v moderním pětiboji, a jeho partnerka z loňského úspěšného StarDance Veronika Lálová. Ti také zatančili.

Ředitel Armádního sportovního centra DUKLA, plukovník Jaroslav Přiščák, poděkoval duklákům za dosažené výsledky a projevil přání, aby zabojovali v olympijských kvalifikacích a do Tokia odjela v české výpravě alespoň třicetka reprezentantů armádního sportu.

Výměny

Tak se jmenuje kalendář Dukly na rok 2020. Nejlepší sportovci Dukly si vyměnili svoje tradiční disciplíny. Kalendář jako kmo-tr pokřtil Jan Saudek, autor dřívějších osmi kalendářů Dukly.

Text a foto: Ivana Roháčková

Výsledky ankety Armádní sportovec roku 2019:

01. **Eva SAMKOVÁ**, snowboarding (786 bodů)
02. **Tomáš NÝDRLE**, sportovní střelba (566)
03. **prap. Josef DOSTÁL**, rychlostní kanoistika (544)
04. **Ester LEDECKÁ**, snowboarding, alpské lyžování (419)
05. **Martina SATKOVÁ**, vodní slalom (346)
06. **Tereza FIŠEROVÁ**, vodní slalom (304)
07. **Filip NEPEJCHAL**, sportovní střelba (260)
08. **David KOSTELECKÝ**, sportovní střelba (218)
09. **Tomáš STANĚK**, atletika (176)
10. **Michal NOVÁK**, běžecké lyžování (130)

Nejllepší hráč Dukly:

Fotbalista FK Dukla Praha:
Daniel TETOUR
Ragbista Dukly Praha:
Matyáš HOPP
Volejbalistka VK Dukla Liberec:
Kateřina KOHOUTOVÁ
Volejbalista VK Dukla Liberec:
Jakub VESELÝ
Házenkář HC Dukla Praha:
Vojtěch PATZEL

Sportovec Armády ČR:

Ocenění za přínos k rozvoji armádní tělesné výchovy: **čet. Jiří ŠPAČEK**

1. **čet. Jan RADA**
2. **rtm. Josef ZLÁMAL**
3. **npor. Matěj PICKA**

Trenér:

Marek JELÍNEK, snowboarding

Armádní sportovec do 23 let:

Michal NOVÁK, běžecké lyžování

Junior:

Filip NEPEJCHAL, sportovní střelba

Sportovní kolektiv:

Družstvo parašutistů
Dukly Prostějov:
nrtm. Bonifác HÁJEK,
nrtm. Miloslav KRÍŽ,
prap. Oldřich ŠORF,
Hynek TÁBOR,
Jiří GEČNÚK

Anketa UNIASK ČR:

osobnost: **Cyril SCHEJBAL**
sportovec: **Adéla CITOVÁ**,
sportovní aerobik
junior: **Matěj RAMPULA**,
sportovní střelba
trenér: **Čeněk KLAVRZA**, trenér
atletiky TJ Dukla Praha

Text a foto: Ivana Roháčková

OSM armádních medailí

Armádní světové letní hry se pořádají od roku 1995 pravidelně ve čtyřletých intervalech, vždy rok před hrami letní olympiády. Letos se již 7. ASH konaly za účasti 28 sportovců z ASC DUKLA a Armády ČR v čínském Wuhanu. Česká republika v historii konání letních her získala celkem 26 medailí, z toho 6 zlatých, 10 stříbrných a 10 bronzových.

Na letošní ASH se akreditovalo 9308 sportovců ze 110 států, soutěžili ve 27 sportech a 316 disciplínách. Nejsilnější výpravy měla domácí Čína, Brazílie a Francie, každá z těchto zemí vyslala více než 500 sportovců. Čeští vojáci reprezentovali ve sportovní střelbě, parašutismu, judu, leteckém a vojenském pětiboji.

První medaili vystřílel Těhan

Hned první soutěžní den se představil tým střelců z Dukly Plzeň v disciplíně rychlopalná velkorážní pistole na 25 metrů. Trio ve složení Pavel Šafránek (579 bodů), Josef Fiala (573) a Tomáš Těhan (588) skončilo celkovým nástrelem 1740 o pouhé dva body na čtvrtém místě za vítěznou Čínou (1747), Ruskem (1743) a KLDR (1742).

Tomáš Těhan s nejlepším osobním výkonem na světových soutěžích (588) i Josef Fiala postoupili do individuální soutěže. Ve finále se pak nadrotmistr Tomáš Těhan prostřílel na stupně vítězů a získal bronzovou medaili.

Ve sportovní brokové střelbě skeet se nadrotmistru Miloši Slavičkovi ani desátníku Jaroslavu Langovi tolik nedařilo. Slaviček nezvládl úvodní položky a celkově obsadil 13. místo s nástrelem 119, když mu k rozstřelu o finále chyběl jeden terč. Lang se umístil na 19. místě se 117 terči.

Parašutisté armádními mistry a vicemistry

Přes chladné a deštivé počasí ve Wuhanu sklízeli parašutisté výsledky své práce. Ve velké konkurenci 156 závodníků ze 35

států světa získali titul armádních mistrů světa v přesnosti přistání družstev ve složení nadporučík Libor Jiroušek, praporčík Oldřich Šorf, praporčík Jakub Pavlíček, nadrotmistr Bonifác Hájek a nadrotmistr Miloslav Kříž. Stříbrnou medaili přidali v kombinačním hodnocení družstev doplněném o kameramana skupinové akrobacie praporčíka Petra Směšného. V individuálním hodnocení si na stupně vítězů došel pro stříbrnou medaili Libor Jiroušek v individuální akrobacii za volného pádu a pro bronz Oldřich Šorf v kombinačním hodnocení jednotlivců. V juniorské kategorii se jako jediný zahraniční sportovec vklínil mezi dominující čínské juniory rotmistr Petr Chládek, který vybojoval ve všech soutěžních kategoriích, a to v přesnosti přistání, individuální akrobacii a kombinaci, shodně třetí místa. Získem sedmi medailí se parašutisté Dukly Prostějov výrazně zasadili o velmi dobré hodnocení České republiky a armády v celkové bilanci států.

Judo, vojenský a letecký pětiboj

V soutěži juda, která proběhla ve sportovní hale „Wuhan University of Technology Gymnasium“, startovalo 350 judistů (232 mužů a 118 žen) z 58 států. Jediný český judista, major Lukáš Kyrych, startoval ve váze do 100 kg. V prvním kole nastoupil proti judistovi Alarconovi z Chile, se kterým prohrál, a dál se neprobojoval.

Ve vojenském pětiboji startoval tým ve složení major Michal Škobrtal, nadporučík Matěj Picka, četař Ivo Vrba, desátník Martin Tomica a svobodník Vojtěch Neumann

a obsadil 20. místo z 30 států. Historicky bodově nejlepšího výsledku dosáhli vojáci české armády v plavání, a to 8. místa, a ve střelbě z velkorážní zbraně dělí Michal Škobrtal (13. místo) jediný bod od umístění v první desítce. Ve štafetě na překážkové dráze NATO vybojoval tým solidní 16. místo.

Družstvo žen, npor. Martina Skalová, por. Veronika Olšová a svob. Dominika Hysková, skončilo dvanácté ze 16 států. Ve štafetovém běhu na překážkové dráze NATO běžely ženy velmi dobře, ale pád na posledním úseku je připravil o lepší pozici. Obsadily 11. místo.

Soutěž v leteckém pětiboji byla rozdělena na dvě části. Samostatná letecká navigace a vlastní pětiboj (střelba, plavání, šerm, basketbalové cvičení, překážková dráha s orientačním během). První místa ve všech kategoriích obsadili závodníci z Číny. V letecké navigační části obsadil kapitán Jakub Hlaváč 7. místo. Týmu leteckého pětibojce se i přes vytvoření osobních rekordů v disciplínách plavání a basketbalovém cvičení nepodařilo získat přední umístění. Tým mužů obsadil 8. místo z 10 států a tým žen získal 5. místo z 8 států. V individuálních soutěžích se v mužské kategorii umístil nejlépe Jakub Hlaváč na 25. místě a v ženách obsadila 9. pozici četařka Karolína Žolnová.

Další armádní světové hry, a to zimní, se budou konat v roce 2021 v rakouském Berchtesgadenu.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Miloslav Sýkora

DUKLÁCI SE při focení BAVILI

Na začátku musí být nápad. Proč pořád fotit oštěpaře s oštěpem, tenistku s raketou nebo kanoistu s pádlem? Co kdyby si role prohodili? Najednou se otevřela celá škála možností, kombinací a nezvyklých barev. A Ivana Roháčková byla ve svém živlu. Fotila hvězdy armádního sportovního centra, které si před jejím objektivem jednoduše prohodily profese.

Ledecká se převrátila ve skifu

Sněhová obojživelnice Ester Ledecká měla z veslařského výcviku pod vedením Ondřeje Synka zážitek. Jízda na skifu se totiž proměnila v koupel v chladných vltavských vlnách. „Trochu jsem doufala, že si zaplavu. A povedlo se,“ smála se hrdinka z olympijských her v Pchjongčchangu.

„Veslování se mi fakt moc líbilo. Jízda na dvojskifu s Ondrou Synkem je pro mě událost. A k tomu, že se neudrží na lodi, to tak trochu spělo. Jsem za to ale ráda,“ vykládala.

Slavný skifař se vzhledem k termínu nemohl spustit po zasněženém svahu, a tak o svých zkušenostech aspoň povyprávěl. „Na lyžích a na snowboardu jezdím asi od dětství. Ale tenkrát jsem dopadl podobně jako teď Ester. Hned jsem si zlomil zápěstí,“ dal k lepšímu.

O nedobrovolné koupeli své parťačky mluvil s pochopením. „Příště by to už bylo

určitě lepší. Devadesát procent lidí si na poprvé zaplave,“ poznamenal.

S vyznavači ragby sdružených v sedmičkovém týmu Dukly se popasoval koulař Tomáš Staněk. „Ragbisty jsem sledoval na soustředění v Jihoafrické republice, kde to je asi národním sportem,“ vyprávěl v době, kdy netušil, že se mužstvo JAR stane mistrem světa.

„Při focení pro mě bylo zvláštní, když mě kluci při autu vysoko nadzvedli. A jestli bych si s nimi mohl někdy zahrát? Musel bych hodně váhově opadnout, protože se svou svalovou hmotou bych to s nimi neuběhal. A taky bych se musel naučit házet šiškou,“ přemítal.

Podle ragbyového kapitána Karla Berounského bylo focení s předním světovým koulařem ohromným příjemným přípravou a těžkého tréninku.

Jiří Gečnuk

Ester Ledecká a Ondřej Synek

Tereza Fišerová

Jan Kuf a Eva Samková

„Vždycky jsme rádi, když se naskytne příležitost spolupracovat se skvělými atlety. Máme před nimi respekt, Tomáš je velkou osobností Dukly. A ragby by mohl klidně hrát. Se svou postavou by se nám do týmu určitě hodil.“

Ollie Roučková přijela na focení i s buginou. Na Julisce ji očekával Pavel Maslák, leč jízda v dakarském speciálu se i v myšlenkách bránil.

Václav Kolář a Martin Fuksa

„Na chvilku jsem si vyzkoušel, jaké to je sedět za volantem v kombiněze a v helmě. A strávit takhle v horku a prachu třeba deset hodin je pro mě něco nepředstavitelného. S vozidly to v terénu příšerně hází, takže to musí být náročné na tělesnou schránku. Ani bych si to nechtěl vyzkoušet. No možná... tak na půl hodiny,“ připustil sprinter.

To drsné řidiče se jeho elastický dres zamlouval. „Překvapilo mě, jaké mají dneska atleti vybavení. Já pamatuji takové botky s hřebíky a normální trička s trenýrkami. V nynějším atletickém úboru jsem se cítila komfortně a myslím, že jsem v něm i hezky vypadala...“ culila se Ollie.

Kuf se dočkal pořádného kníru

Olympijská vítězka ve snowboardcrossu Eva Samková si vyzkoušela šerm po boku moderního pětibojaře Jana Kufa. Nejdřív mu ale namalovala knír. „Honzovi

konečně narostl knírek,“ halekala. I její parťák v probíhajícímu létu na Julisce s prknem jen pózoval.

„Snowboardcross se mi líbí. Dřív jsem na prkně jezdil, teď mi to chybí. V zimě jezdíme v přípravě jen na běžkách a rád bych si někdy rád zavzpomínal na staré časy. Mám teď aspoň pořádný knír. Normálně mi neroste, takže příjemná změna,“ usmíval se Jan Kuf.

Dobrá nálada oba nepřešla, ani když si Evka navlékla šermířskou výstroj. „Kufiku, jaké jsou pózy? To mám být takhle vytvočená? To je normální balet,“ komentovala hlasitě s kordem v ruce pětibojařovy rady týkající se správného postoje.

Kajakářský šampion Josef Dostál si ve štvánickém bazénku zvládl ze své lodě zapínat s tenistkou Markétou Vondroušovou, finalistkou French Open. „Občas si tenis zahraju, je to krásný sport, ale nemám s ním moc zkušenosti. Pár míčků jsem Markétě vrátil, ale byly totálně nepresné,“ konstatoval Dostál.

Adéla Citová

Tomáš Bábek a Jaroslav Kulhavý

Pro Markétu bylo největším oříškem nastoupit do kajaku. „Je to hrozně vratký,“ obávala se, aby nežblužkla do vody. Jenže Pepa jí kolibájecí se kajak džentlmensky podržel. „Nechápu, jak se může v lodi udržet. Je to neskutečný, hrozně těžký,“ kroutila hlavou, když vystoupila na pevnou zem.

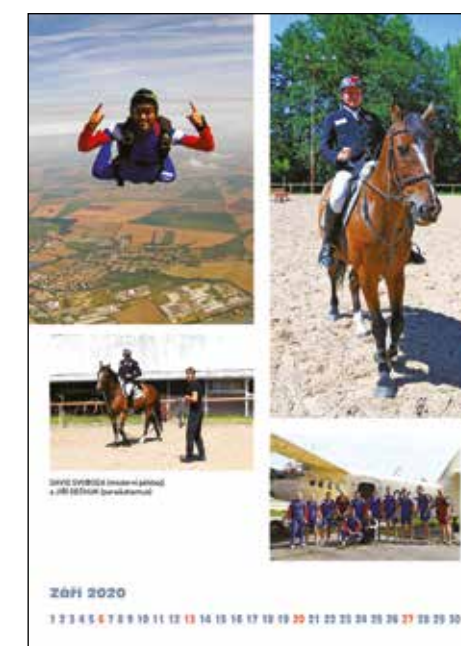
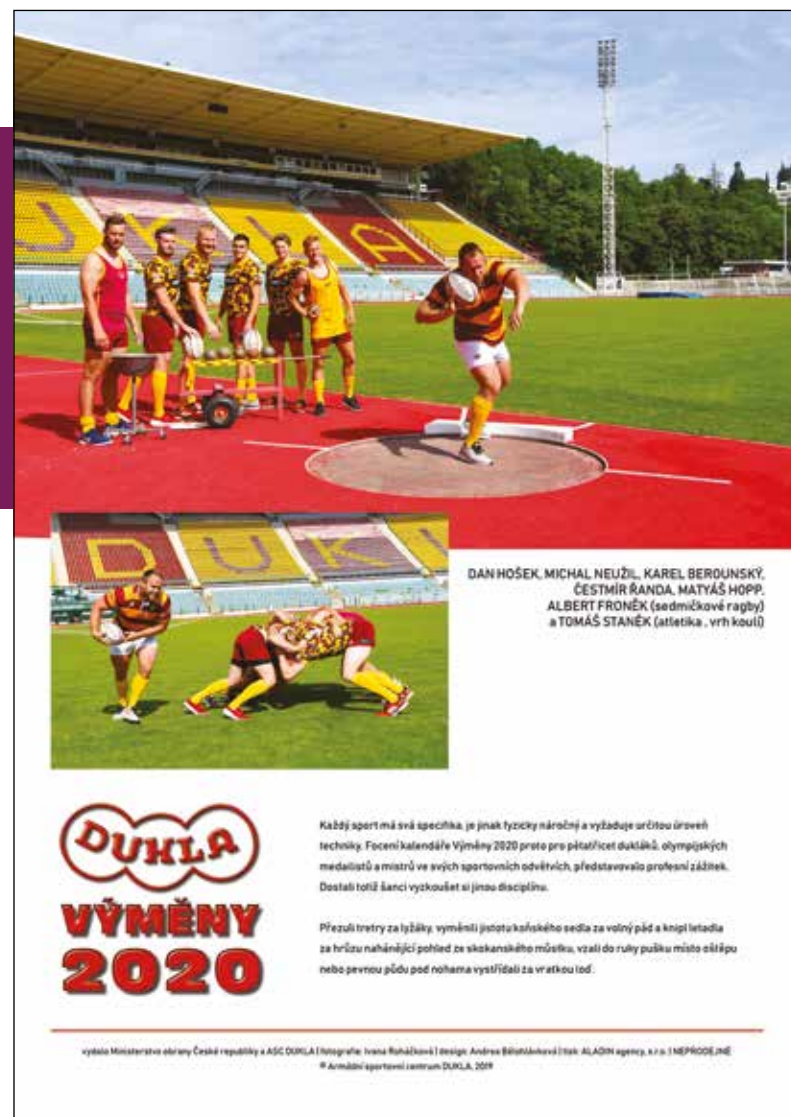
Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Nástěnný kalendář Dukla 2020

Dát je dohromady nebylo vzhledem k rozdílnému programu vůbec jednoduché. Když už se to ale povedlo, bylo napůl vyhráno. Pětatřicet elitních sportovců Dukly si focení kalendáře Výměny 2020 náramně užívalo. Reprezentanti ověnění spoustou medailí a vavříků se seznámili s kolegy, které obvykle nemají šanci potkat, a příjemně se pobavili.

LEDEN	Tereza Fišerová	Adéla Citová
ÚNOR	Martin Fuksa	Václav Kolář
BŘEZEN	Petr Kopfstein	Roman Koudelka
DUBEN	Ondřej Synek	Ester Ledecká
KVĚTEN	Pavel Maslák	Olga Roučková
ČERVEN	Eva Samková	Jan Kuř
ČERVENEC	Filip Nepejchal	Klára Spilková
SRPEN	Tomáš Bábek	Jaroslav Kulhavý
ZÁŘÍ	David Svoboda	Jiří Gečnuk
ŘÍJEN	Barbora Špotáková	David Kostecký
	Zuzana Hejnová	Tomáš Nýdrle
LISTOPAD	Jakub Podrazil	Michala Kvapilová
	Lukáš Helešic	Michaela Kubičková
PROSINEC	Josef Dostál	Markéta Vondroušová
TITUL	Tomáš Staněk	ragbisté

MEDAILE ze slalomu i z divoké vody

Mistrovství světa ve slalomu a sjezdu na divoké vodě ve španělském Seu d'Urgell se zúčastnilo pět reprezentantů Dukly, kterým se podařilo vybojovat stejný počet medailí. Největšího úspěchu dosáhla Martina Satková, které se ve sprintu na divoké vodě podařilo obhájit loňský titul mistryně světa, a navíc se podílela na dvou cenných kovech v kategorii hlídek. V kanoistickém mixu se po zlaté jízdě radovala dvojice vodních slalomářů Tereza Fišerová, Jakub Jáně.

Slalomová trať v parku del Serge byla vybudována v roce 1991 a o rok později se v něm bojovalo o olympijské medaile. Letos měl šampionát opět příchutí největší sportovní události, neboť v něm šlo o kvóty pro OH v Tokiu. Podmínky pro co nejlepší výkony měli všichni startující vytvořeny velice dobré, což před začátkem mistrovství prozrazovaly výroky dvou českých závodníků.

Singlkanoistka Tereza Fišerová nešetřila slovy chvály: „Ze všeho máme dobrý pocit, což je při našem potřebném klidu před bouří vždy velice důležité. Jsme ubytováni blízko kanálu, máme masérku, fyzioterapeutku i lékařku, takže všechno je připravené pro případ, kdyby bylo potřeba cokoli řešit. Pokud jde o formu, tak si také nestěžuji, ale stále je co vyladovat.“

Také Vojtěch Heger, nejmladší člen celé české slalomové reprezentace, byl v dobré náladě: „Trať je velmi specifická. Zpočátku se mi v kanále nejezdilo dobře, ale s každým tréninkem cítím zlepšení. Zahájení šampionátu bylo bez nadsázky opravdu velkolepé a myslím si, že vše bude ve stejné podobě pokračovat. Věřím, že i české barvy zazáří tak, jak je tomu zvykem.“

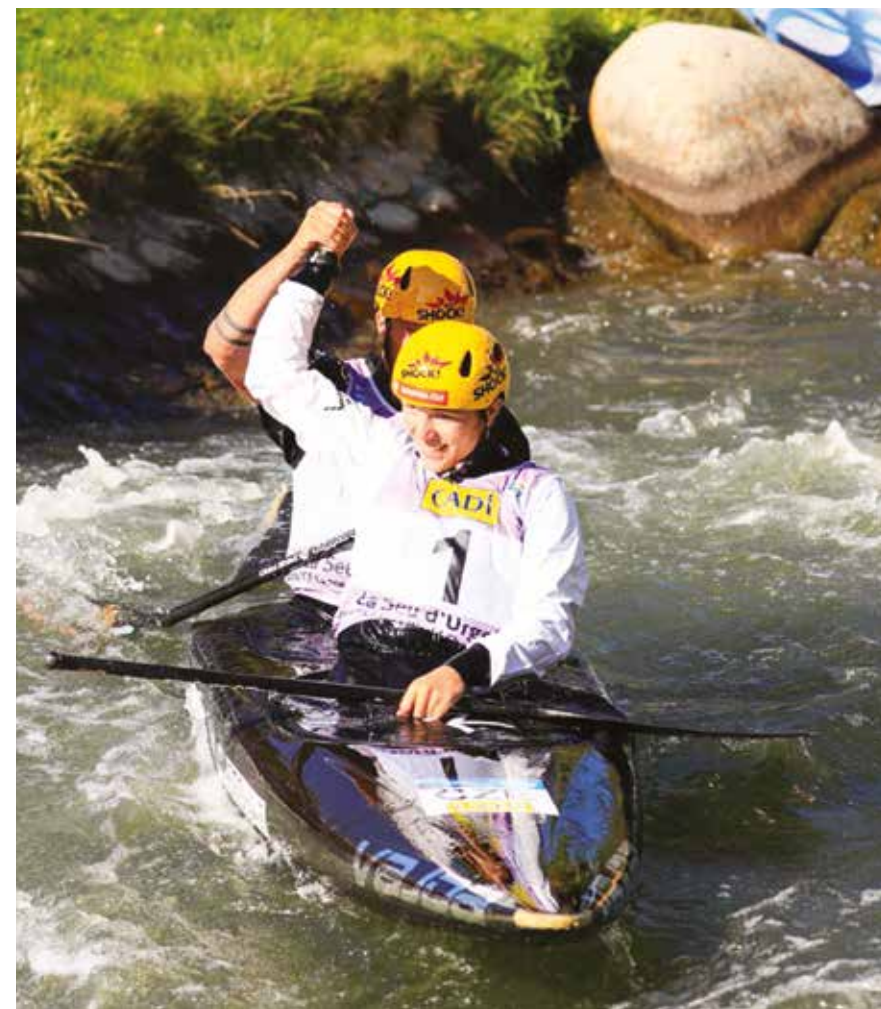
Zlatý mix Fišerová, Jáně

Ze čtyř dukelských vodních slalomářů se podle očekávání nejvíc dařilo Tereze Fišerové, která si hned ve své první kvalifikační jízdě zajistila postup do semifinále. „Horní část jsem sjela podle představ, ve střední pasáži jsem sice měla dojem, že neježu podle plánu, ale dokázala jsem se vrátit do té správné stopy, kterou jsem považovala za optimální. Dojela jsem osmá, což byla dobrá výchozí pozice do semifinále,“ těšilo nejlepší českou kanoistku.

V semifinále si pak Fišerová otevřela dveře do společnosti nejlepších deseti světových singlkanoistek a v konečném hodnocení skončila šestá. „Byla jsem sice trošku zklamaná, po medailích z posledních dvou let jsem si přála zase najít cestu na stupně vítězů. Avšak zároveň jsem si říkala, že být šestá na světě není zase tak špatný výsledek. Převládla tedy spokojenost, protože navíc jsem České republice zajistila v ženské singlkanoistice účastnické místo na olympiádu v Tokiu.“

V tříčlenném týmovém závodě hlídek se Fišerová nemalou měrou podílela na zisku bronzové medaile. „Musím přiznat, že se mi nejelo moc dobře. S Evou Říhovou a Kateřinou Havlíčkovou jsme ve své jízdě nasbíraly celkem osm trestných vteřin. Měly jsme obavy, že nás čeká bramborové zklamání. Proto jsme třetí místo ohodnotily jako nádherné,“ usmívala se Tereza.

A spokojena mohla být i po finále mixu, v němž dukelská dvojice Fišerová, Jáně po dvou letech bez medaile mohla slavit titul mistrů světa. „Jelo se mi velice dobře, a proto netajím velkou radost,“ přiznala Tereza a Jáně dodal: „Užíval jsem si každý metr jízdy, takže mě těší, že se nám podařilo dojet si pro zlato. Na brance číslo 20 jsme sice udělali chybu, za kterou jsme

byli potrestáni dvouvteřinovou penalizací. Chyby se však dopustila i polská posádka, která skončila druhá.“

Je jen škoda, že na olympiádě v Tokiu posádka C2 nejsou v programu, ale o další cenné kovy budou moci bojovat příští rok na mistrovství světa v německém Markkleebergu.

Spokojenost Hegera

Pro kanoistu Vojtěcha Hegera byl start na šampionátu vůbec prvním v jeho životě. Úvodní kvalifikační jízda se mu sice nepovedla, ale po opravném druhém vystoupení už zářil spokojeností. Jeho

radost byla právem obrovská. „Jsem moc rád, že se mi ve skvělé atmosféře podařilo postoupit do semifinále. Budu se snažit o co nejlepší výsledek,“ sliboval Heger. A svůj slib také splnil. Skončil na 13. místě a tím pro Českou republiku v kategorii C1 zajistil účastnické místo na OH v Tokiu.

Druhý dukláký kanoista Tomáš Rak začal výborně, hned z úvodní čisté jízdy si zajistil start v semifinále. „První z kamínků ze srdce odpadl, ale je to teprve počáteční krůček k úspěšnému vystoupení,“ usmíval se Tomáš. V konečném hodnocení obsadil 20. příčku a společně s Hegerem se podepsali na devátém místě tříčlenné hlídky.

Satková opět šampionkou

Pro titul mistryně světa si v kategorii C1 ve sjezdu na divoké vodě po třech letech opět dojela Martina Satková. „Spravila jsem si tak chuť po nevydařené jízdě na kajaku, po níž jsem skončila až čtrnáctá. Mým cílem bylo podat co nejlepší výkon a jsem moc ráda, že se mi to podařilo. Sezónu jsem tak zakončila nejlepším možným výsledkem. Ještě stojí za zmínku, že v závěrečném finiši jsem se těsně za cílovou páskou převrhla. Naštěstí to bylo až za fotobuňkou a na moji jízdu to nemělo žádný vliv,“ usmívala se šampionka.

Martina nechyběla ani v obou týmových sprinterských závodech. Trio kajákářek ve složení Dimonová, Satková, Paloudová ztrácelo v polovině trati na vedoucí Francouzky přibližně půl vteřiny, ale ve finiši byly Češky rychlejší a mohly se radovat z vítězství. „Opět velice cenná obhajoba titulu. Závod byl tak rychlý, že si z té jízdy žádné zážitky nepamatuji,“ řekla Satková.

Neoficiálním závodem se staly hlídky singlkanoistek. Satková s Němcovou a Paloudovou měly ve své jízdě nemalé problémy, nechyběly ani takzvané hodiny. Ztrátu však dokázaly smazat, a ještě stačily dojet na druhou příčku. Skvělá Satková tedy ve čtyřech vystoupeních vybojovala dvě zlaté a jednu stříbrnou medaili.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Martin Hladík (kanoec.cz)

Tituly v sedle endura

Jezdci české endurové reprezentace AČR a členové Dukly Praha Patrik Markvart a Jiří Hádek získali ve svých třídách v letošním seriálu mistrovství Evropy zlaté medaile. Patrik Markvart po loňském třetím místě vybojoval svůj druhý titul mistra Evropy a Jiří Hádek obhájil titul z předchozí sezony. Třetí cenný kov, bronzovou medaili v absolutním pořadí a čtvrté místo ve třídě, ještě získal i při neúčasti na finské soutěži Kryštof Kouble.

Text: Karel Felt (deník Právo)
Foto: Pavlína Mařáčková

Markvart vyhrál Evropu

Motocyklové soutěže enduro jsou hodně tvrdé. Pěťadvacetiletý jezdec pražské Dukly Patrik Markvart letos vyhrál titul mistra Evropy, a když se ve druhé polovině září chystal na poslední závod světového šampionátu, zlomil si po těžkém pádu pánev. Po třech týdnech ale už seděl na motocyklu a chystal se na Šestidenní...

Letos jste získal titul mistra Evropy v motocyklových soutěžích v kategorii čtyřtaktů do 250 ccm. Berete ho jako největší úspěch v kariéře?

Patří k největším. Pro mne to byl celkově velmi dobrý rok. Loni jsem byl zraněný, takže letos jsem šel do sezony s cílem vybojovat evropský titul, což se mi povedlo. Získal jsem tím novou motivaci posunout se příští rok výš i v mistrovství světa. Víím, v čem se mohu zlepšit. Důležité je vědět, že dokážu svádět rovnocenné souboje s borci z evropské i světové špičky.

V enduru není cesta k titulu lehká, který ze závodů pro vás byl nejtěžší?

Ten poslední ve Finsku. Podmínky byly velice náročné. Jelo se hodně po kamení, tam stačí málo, abyste upadl, natloukl si, a ještě zničil motocykl. Měl jsem titul na dosah, pracovala i psychika. Báł jsem se, aby mě něco takového nepotkalo.

Letos jste jel i světový šampionát a skončil šestý, je to výsledek podle vašich představ?

Šampionát jsem jel skoro celý a držel se průběžně na výborné páté příčce, což jsem vzhledem k ještě výrazně větší konkurenci než na Evropě vůbec nečekal. Před posledním závodem seriálu jsem doma trénoval na kamenech, abych pak zajel co nejlepší výsledek a minimálně si udržel pátou příčku, případně se posunul ještě o kousek výš. Jenže jsem měl těžký pád a zlomil si pánev, na poslední závod světového šampionátu jsem neodjel. I když jsem nestartoval, klesl jsem jen na šestou příčku.

Ale nic na vás není znát...

Už po třech týdnech jsem se zvednul a vzápětí sednul i na motorku. Na tom, že stojím na vlastních nohách, má veliký podíl Dukla, za kterou závodím, protože mi poskytla perfektní podmínky pro

rehabilitaci. Naordinoval jsem si i klid, aby pánev stoprocentně srostla. Nechtěl jsem takhle končit výbornou sezonu a odjel na Šestidenní do Portugalska.

Za koho jste jel, když Česká republika po létech nepostavila Trophy Team a nejel ani klubový tým Dukly?

Mrzelo mě, že nestartoval Trophy Team. Třetí místo z roku 2016 patří k mým největším úspěchům v kariéře. Nechtěl jsem si nechat ujít svou sedmou Šestidenní, když jsem ji loni kvůli zranění nemohl absolvovat. Využil jsem nabídku jet za přední český klub KBS Unhošť.

Hádkova zlatá evropská obhajoba

Titul je vždycky těžší obhájit než ho poprvé získat, tahle letitá zkušenost platí i v enduru a letos se o ní přesvědčil čtyřadvacetiletý motocyklový jezdec pražské Dukly Jiří Hádek v kategorii dvoutaktů nad 250 ccm s motocyklem KTM EXC 300.

„Titul jsem získal podruhé, to je v mojí kariéře zatím nejvíc,“ říká skromně, ale zdravě sebevědomě mladý jezdec. „Pořekadlo o těžší obhajobě je pravdivé, o tom jsem se sám přesvědčil. Jste víc na očích soupeřů, všichni vás chtějí porazit. Musíte se připravit ještě lépe než na sezonu, v níž jste získal titul poprvé. Do závodění je třeba dát i víc bojovnosti,“ zdůraznil, ale hned dodal: „Teď už přemýšlím, co všechno musím udělat, abych příští rok dosáhl zlatého hatricku.“

V enduru neexistují lehké závody, ale Jiřímu Hádkovi daly letos nejvíc z evropských podniků zabrat tratě kolem slovenského Brezna. „Lilo jako z konve, takže

trať byla kluzká, smýkalo se to. Všude bláto. V takových podmínkách nesmíte ztratit koncentraci ani na sekundu, protože by vás to mohlo stát titul. Nemluvě o pádech, ale těch jezdec zažije během závodů bezpočet, mne nevymáje. Ty v Brezně hodně bolely, protože jich bylo víc než jinde. Pořádně zabrat dostala i fyzická,“ přiznal Hádek.

Šestidenní je motocyklovou olympiádou, vrcholem každé sezony. Hádek jich absolvoval už pět, tu neúspěšnější v roce 2016, kdy český Trophy Team skončil třetí. Ten ale Česká republika na Šestidenní do Portugalska letos neposlala. Hádek však na

trati nechyběl. „Samozřejmě mě mrzelo, že jsme nestartovali v nejdůležitější soutěži. O Šestidenní jsem ale nepřišel. Jel jsem za klubový tým Motorsportu Bozkov, kde žiji,“ pravil jezdec, který ve světovém šampionátu skončil na skvělém pátém místě.

Junior Kouble bronzový

Jednadvacetiletý Kryštof Kouble patří k absolutní evropské špičce mezi juniory. Na evropském šampionátu skončil ve své kategorii čtvrtý, ale v seriálu světového šampionátu vybojoval fantastický bronz ve třídě Junior 2, doma pak ovládl šampionát v endurosprintu a třetí byl v klasickém enduru.

S motocyklem KTM EXC-F 350 prohání i ostřílené matadory. Letos měl také premiéru na Šestidenní. „Byl to parádní rok, nejen kvůli získaným medailím, ale i obrovským zkušenostem, které jsem nasbíral,“ liboval si jeden z největších talentů

českého endura, který jezdí v barvách pražské Dukly. Třeba někdy v budoucnosti Hádek, Markvart a Kouble vytvoří silný duklácký tým, který na Šestidenní ovládne klubovou soutěž, jako to mnohokrát dokázali jejich předchůdci.

Brokaři i kuličkáři trefovali medaile

Hned dva evropské šampionáty ve sportovní střelbě hostila v září Itálie. Nejprve si to rozdali brokaři v Lonatu a po nich „kuličkáři“ v Boloni. Na obou šampionátech stáli na stupních vítězů i reprezentanti Dukly.

Začneme v Boloni, kde byla medailová zeň o něco bohatší, a hlavně reprezentanti Dukly šokovali Evropu v královské disciplíně libovolná malorážka 3×40 ran, a ještě urvali účastnické místo na OH v Tokiu. Filip Nepejchal patří v této disciplíně k absolutní špičce už několik let, ale Petr Nymburský do ní zatím spíš nesměle nakukoval. Třetím do party pak byl David Hřekulák, a právě o něm platí okřídlené střelecké pořekadlo, že třetí dělá v boji o medaili družstvo, ale nepředbíhejme...

Rozhodla poslední rána

Kvalifikace o finále byla zároveň týmovou soutěží a v ní tři dukláci, na jejichž přípravě se trenérsky podílí i legendární Matt Emmons, vybojovali po mnoha letech medaili, a to stříbrnou. Nymburský

Petr Nymburský a Filip Nepejchal

přispěl 1178 body, Nepejchal měl o jediný méně a Hřekulák přidal velmi solidních 1171 bodů. Zlato patřilo Norům.

První dva dukláci si zároveň zajistili postup do finále.

V něm byla ve hře kromě medailí dvě účastnická místa pro OH v Tokiu, o něž bojovali čtyři střelci z finálové osmičky. Už po úvodních vyřazovacích sériích finále bylo jasné, že Nymburský má jedno ze dvou míst. „Hlavní cíl této sezony byl splněný. Mohl jsem se tak soustředit na boj o medaile,“ řekl čtyřicetiletý střelec plzeňské Dukly Nymburský a pokračoval ve výborném výkonu.

Nakonec se o zlato utkal s mladším, ale zatím na velkých závodech úspěšnějším kolegou, který si účast v Tokiu zajistil už na jaře ve Světovém poháru. Nakonec o tom, kdo bude zlatý a kdo „jen“ stříbrný, rozhodla poslední rána. Nepejchal před ní vedl o jednu desetinu bodu... Nymburský trefil 10,6 bodu, Nepejchal „pouze“ 10,1 a skončil druhý. „Je to můj životní úspěch, jsem nesmírně šťastný. Soustředil jsem se maximálně na každý výstřel, vůbec jsem nevěděl, jaká je situace, jak na tom jsem. Samozřejmě jsem ale věděl, že střílím o medaili,“ přiznal střelec, jehož dosavadním největším úspěchem

Dvacetiletý Filip Nepejchal byl vyhlášen v Mnichově na slavnostním vyhlášení ankety Zlatý terč nejlepším sportovním střelcem světa pro rok 2019 v olympijské disciplíně libovolná malorážka 3×40 ran.

Jaroslav Lang, Jakub Tomeček a Tomáš Nýdrle

bylo čtvrté místo ze závodu SP v Mnichově z roku 2017.

„Petr střílel fantasticky už v kvalifikaci a ve finále ve skvělém výkonu pokračoval. Jsem rád, že se mu podařil takový úspěch, i když jsem ho chtěl pochopitelně porazit, na tom, že trefil i místo v Tokiu, by se nic nezměnilo. Ale dneska byl prostě vynikající a zaslouženě vyhrál. Určitě je fajn, že v Tokiu budeme dva, a navíc z jednoho klubu,“ složil kolegovi poklonu dvacetiletý Nepejchal, který už startoval na OH v Riu. Nymburský tak získal ze sedmi českých účastnických míst na OH čtvrté s puntcem Dukly. Tomáš Těhan skončil s družstvem v libovolné pistolí čtvrtý.

Pomohli ke zlatu družstvu

Do Lonatu se asi nejvíc těšil skeetař královéhradecké Dukly Tomáš Nýdrle. Vždyť v červnu tu získal jako vůbec první Čech v historii individuální titul mistra světa. Evropa měla být zároveň vstupenkou na OH. Bohužel nebyla, skončil dvacátý. Mladíček Jaroslav Lang, další talent z Hradce Králové, dokonce čtyřiačtyřicátý. Ale odměna měla ještě přijít.

Společně s čerstvým šampionem Jakubem Tomečkem bojovali v týmové soutěži. Ve čtvrtfinále zdolali o jediný bod Velkou Británii. V semifinále na ně čekali Dánové a rovněž prohráli o bod. Jasnými favority

finále byli Francouzi, ale s rozjetými Čechy prohráli o pět bodů. Zlato v týmové soutěži juniorů si přivezl Radek Prokop.

Kostelecký už je fit

Soutěž v trapu nedokončil David Kostelecký. „Měl jsem horečky, nešlo pokračovat. Doma mi pak lékaři zjistili zlatého stafylokoky a boreliózu. Podle lékařů se ale podařilo vše zachytit v začátku. Dostal jsem silné léky a naordinovali mi klid. Měl jsem horečky, bylo mi zle, všechno mě bolelo, nemohl jsem se hýbat, ale medikamenty brzy zabraly. Cítil jsem se čím dál tím lépe. Žádné černé myšlenky jsem si nepřipouštěl. Bral jsem to, jako že mám těžší chřipku. Léky už jsem dobral a cítím se dobře. Čekají mě ještě nějaká vyšetření, která by měla potvrdit, že jsem v pořádku a začínám normálně fungovat. Na můj čtyřiačtyřicet let jsem se z toho vykřesal dobře,“ oddechl si olympijský vítěz z Pekingu a letos nejlepší na Evropských hrách v Minsku, kde si vystřílel i účastnické místo na olympiádu v Tokiu.

„Přípravu na olympijskou sezonu nemoc neohrozila. Naopak mi ta víc než měsíční pauza pomohla. Jsem už nažhavený. Už v říjnu jsem si zkusil vystřelit a nebylo to špatné. V nejbližších dnech přípravu na Tokio doladíme. Vyjdeme z osvědčeného modelu. Domluvíme se, kdy pojedeme

do tepla na soustředění, které absolvujeme závody Světového poháru. Určitě na Kypru, možná do Baku, ale mají ho přeložit jinam, vynecháme rizikovou Indii. Pojedeme do Tokia, kam jsou pozváni jen držitelé účastnických míst, aby si vyzkoušeli olympijskou střelnici. Je tu také mistrovství Evropy ve Francii. Pro nás to budou svým způsobem přípravné závody, bez stresu, protože s Jirkou Liptákem jsme Tokio vystříleli. Jen Česko, USA a Britové mají v Tokiu dvě místa. Hry začínají koncem července, není důvod přípravu přepálit. Pokud zdraví vydrží, nechci být v Tokiu do počtu, vždyť to může být moje poslední olympiáda,“ říkal optimisticky čtyřiačtyřicetiletý střelec královéhradecké Dukly.

Medaile a finále trefovali v Itálii i ženy a junioři. Ve skeetu se Martina Skalická v Lonatu podílela na čtvrtém místě družstva, ve stejné disciplíně junior Radek Prokop dokonce pomohl týmu ke zlatu. Kov stejné hodnoty si v Boloni vystříleli v týmové soutěži ve standardní pistolí junioři Antonín Tupý a Matěj Rampula a čtvrtí byli v rychlopalbě. Tupý v této tradiční olympijské disciplíně trefil stříbro a Rampula ho „dorovnal“ ve standardní pistolí a pátý skončil ve sportovní.

Text: Karel Felt (deník Právo)
Foto: Ivana Roháčková, Petr Luštický

Bez cenných kovů

Atletické 17. mistrovství světa se z důvodu extrémních teplot konalo až od 28. září do 6. října 2019 v Dauhá v Kataru. I když byl stadion klimatizován a teplota neměla přesáhnout 26 stupňů, velká část programu probíhala v pozdních večerních hodinách. Kvůli velkým vedrům, odstartovaly maraton i chodecké závody až ve 23:30 místního času. Novinkou byla smíšená štafeta mužů a žen na 4× 400 metrů. Poprvé probíhaly současně mužský desetiboj i ženský sedmiboj.

Reprezentovat odletělo celkem 25 českých atletek a atletů, kteří ale poprvé od roku 1993 nezískali žádnou medaili, nejlepším umístěním byla pátá místa Hejnové v běhu na 400 metrů překážek a Vadlejška v oštěpu.

Joglovou sauna neuvařila

U cíle žádní fanoušci, jen postupně se vyprazdňující tribuna pro katarské šejky a další VIP. Po trati se stále častěji pohybuje vozítka s majáčky odvázející kolabující vytrvalkyně. Teplota 33 stupňů, vlhkost 73

procent a hluboká noc. Takové byly kulisy ženského maratonu na přímořské promenádě Corniche. Nad očekávání se s nimi popasovala jediná česká zástupkyně Marcela Joglová. Ač měla podle osobního rekordu patřit spíše na chvost startovního pole čítajícího 68 závodnic, v cíli uzavírala elitní dvacítku.

Předpoklady, že zdaleka ne všechny maratonkyně v nelidských podmínkách dokončí, se začaly brzy potvrzovat. „Už při prvním okruhu jedna upadla, ani se moc neměli k tomu, aby jí běželi pomoci. Až jsem si říkala, že bych asi ani nechtěla zkolabovat,“ pousmála se Joglová.

Na občerstvovacích stanicích si brala vodu a ručník na otření, další běžkyně si dávaly led pod čepici, ale stále více jich končilo v improvizovaných sanitkách. Celkem odpadlo 28 běžkyň včetně kompletního tria Etiopanek.

A Joglová se posouvala vpřed. „Bylo mi líto holek, které odvezli, radši bych

je porazila přímo na trati,“ vyprávěla po svém debutu na vrcholné akci, v němž skončila šestá mezi Evropankami! „Poslední tři kilometry pro mě byly asi nejdělnější v životě, už mě chytaly křeče, ale hodně by mě mrzelo vzdát se před koncem,“ vykládala po závodě, v půl čtvrté ráno.

HEJNOVÁ: Čtvrté místo bolelo víc

Očekávání Zuzany Hejnové se naplnila. Soubor o zlato z mistrovství světa na čtvrtce překážek se v Dauhá odehrál v režii Američanek, když Dalilah Muhammadová posunula svůj světový rekord o čtyři setiny na 52,16 s. A za nimi obrovská bitva o bronz, který uzmula Jamajčanka Rushell Claytonová. Česká rekordmanka doběhla v čase 54,23 s pátá.

Měla jste dobrý odhad průběhu závodu.

Přesně jak jsem říkala, můžu být bronzová a taky osmá. Byly jsme tam strašně nasekané. Mrzí mě, že jsem nevybojovala placku, ale páté místo je pořád dobré.

Takže jste byla spokojená s tím, jak jste finálový závod zvládla?

Neudělala jsem žádnou chybu, nechala jsem tam maximum. Povedlo se mi závod

i rychleji rozběhnout, možná mi potom trochu chyběl konec. Ale hodnotím ten výsledek pozitivně, po loňském roce, kdy jsem nemohla chodit, kdyby mi řekli, že budu pátá na světě, brala bych to. Samozřejmě bronz nebyl daleko (chybělo 49 setin), myslím, že na něj i bylo. Ale musím vytrvat, zůstat zdravá a pak věřím, že můžu běžet ještě rychleji.

Postup i zážitek

Poprvé startoval na mistrovství světa a se svým debutem se popasoval víc než slušně. Překážkář Vít Müller postoupil do semifinále, kde stlačil svůj čas o tři setiny pod 50 sekund, navíc si užil běh po boku pozdějších medailistů Abderahmana Samby z Kataru či Američana Raie Benjamina.

„Super zážitek. Já je obdivuju, jsou to kluci podobně staří jako já a běhají na hraně světového rekordu. Pro mě je obrovská čest běžet po jejich boku,“ pochvaloval si triadvacetiletý svěřenec Jiřího Kmínka. A spokojený mohl být i po štafetě, kterou absolvoval spolu s duklákem Patrikem Šormem a dvojicí Jan Tesař, Michal Desenský.

Češi proklouzli do Dauhá jako poslední z akce World Relays v Jokohamě, na

mistrovství světa ale za sebou nechali čtyři štafety a běželi v čase 3:02:97 o 75 setin rychleji, i když český rekordman Pavel Maslák podle původního plánu šampionát vynechal.

K obhajobě pátého místa z Londýna měl daleko mílař Jakub Holuša, jehož sezonu vydatně ovlivnily trable s kyčlí. S jednou po únavové zlomenině laboroval na začátku roku, koncem léta se ozvala druhá. „Mám je špatně od narození. Už ve dvaceti mi (fyzioterapeut) Pavel Kolář říkal, že to není na dlouhé běhání. V kyčlích je vrozená vada, ale já se nevzdávám a budu běhat dál,“ ujišťoval po vyřazení v rozběhu.

Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Ve finiši jste soubor o evropskou jedničku prohrála se Švýcarkou Sprungerovou.

My se na desáté překážce docela bouchly rukama, trošku mě to rozhodilo, pak jsem zapadla na paty a těžko se to rozbíhá. Asi i proto mě v konci převalila. Ale nevím, jestli je o moc lepší být čtvrtá než pátá, čtvrté místo jsem si zkusila, a to bolelo víc.

Muhammadové jste tolik ve finále nevěřila a ona zaběhla světový rekord...

Šílený. Upřímně jsem to od ní vůbec nečekala, nevypadala tak suverénně. Víc jsem to čekala od Sydney McLaughlinové, která běžela také úžasný čas (52,23 s – 3. výkon historie). Myslím, že je to i tím, jaká je mezi nimi obrovská rivalita. Tohle je brutální čas.

Může se dostat i pod hranici 52 sekund?

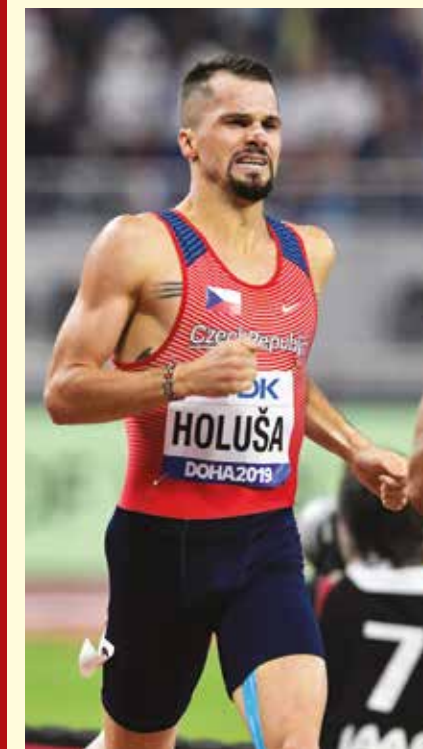
Myslím, že jo. Když vydrží zdravé, hlavně Sydney, která je ještě mladá, klidně se rekord může pod 52 sekund posunout.

Jak se vám zamlouvala atmosféra na stadionu? Organizátorům se povedlo dostat do hlediště výrazně víc diváků než v prvních dnech šampionátu.

Bylo tam dost lidí, docela to i bouřilo, konečně ta atmosféra připomínala velké závody.

Doléhal na vás tlak, že jste v Dauhá byla asi největší českou medailovou nadějí?

Samozřejmě jsem cítila, že ve mě lidi věřili a doufali, že placku získám. Ale tlak jsem si nepřipouštěla, každý z nás se snažil o maximum. Pro někoho to byl postup z rozběhů, pro někoho boj o placku.

HISTORICKÝ ÚSPĚCH vystřídalo trápení

Společně psaly historii, poprvé se na mistrovství světa potkaly hned tři Češky ve finále jedné disciplíny, dosud se podobný kousek povedl jen koulařům před šesti lety v Moskvě. Barbora Špotáková, Nikola Ogrodníková a Irena Šedivá jsou navíc všechny členkami jednoho klubu, pražské Dukly. Jenže finálový závod se jim v Dauhá nevyvedl.

Seřadily se od devátého po dvanácté místo, ani jedna nepřehodila šedesátku. Když skončila třetí série a bylo jasné, že užší finále pro ně zůstane uzavřeno, potkaly se

posmutnělé Češky u rozběžiště stadionu Chalífa, aby prohodily pár slov. „Bára se nás snažila povzbudit a říkala, že to bude dobrý, byla motivátor. Nikola plakala a já

držela emoce v sobě,“ popisovala atmosféru ve zklamané skupince Šedivá.

Při představení na začátku závodu ještě Češky sršely energií, ale ta je postupně

opouštěla. A tak vicemistryni Evropy Ogrodníková po posledním pokusu tekly slzy a světová rekordmanka Špotáková jen bezmocně rozhodila rukama. „Nevím, co jsem mohla udělat víc. Proto nemám slzy na krajíčku, udělala jsem maximum já i ti, co mě podporovali a pomáhali mi se starat o děti,“ vykládala svěřenkyně Rudolfa Černého a matka dvou synů.

Nelehkou sezonu má za sebou i Ogrodníková, která sice do Dauhá přijela jako autorka třetího nejlepšího hodu sezony, ale od něj se zdravotně trápila. I v Kataru jí lékaři dávali dohromady bolavá záda. „Vzala jsem si prášek na bolest, ještě mi je zatejšovali, byla jsem u fyzioterapeuta na různých procedurách,“ vypočítávala.

Ale na svůj stav se loňská vicemistryně Evropy nechtěla vymlouvat. „V tom adrenalinu jsem záda nevnímala. Věděla jsem, že je to jen maso, co mě bolí. Byla jsem připravená, že se klidně zlomím napůl, když budu bojovat o přední příčky,“ líčila. Jenže k nim měla daleko, už první pokus jen proběhla a zahodila oštěp. „To jsem byla moc blízko, věděla jsem, že bych stejně přešlápla... Já se cítila dobře, bohužel ten výkon byl hrozný,“ uznala po finále, které posledním pokusem vyhrála Australanka Kelsey-Lee Barberová.

Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

VADLEJCH: Medaile byla nízko

Mohl zachránit bilanci české výpravy, ale v podivném oštěpařském finále ani obhájce stříbra Jakub Vadlejch na medaili nedosáhl. Svěřenec Jana Železného zůstal po zranění prstu Vítězslava Veselého v soutěži z českých oštěpařů sám a bral páté místo, čímž vyrovnal nejlepší český výsledek v Dauhá.

Čím to, že se ve finále skoro všichni oštěpaři trápili?

Nikdo kromě Grenadana Peterse a Fina Etelátala nehodil, na co měl. Myslím, že to bylo dost tím, jak bylo finále rozkouskované, ale hlavně tím, že se házelo druhý den po kvalifikaci.

I vy jste se cítil po kvalifikaci rozbitý?

Nebyl jsem tak rozbitý, jak jsem předpokládal. I v rozhazování jsem se cítil mnohem lépe. Bohužel jsem první pokus relativně pokazil a už jsem se do závodu nedostal. Po třetím pokusu jsem si opravdu myslel, že hodím ještě o dost dál, ale zničehonic mi technika odešla.

Jak v kontextu finálových výkonů hodnotíte páté místo?

Fakt mě mrzí, že jsem tu medaili nevybojoval, protože byla nízko.

Budete v olympijské sezoně zvlášť obezřetný, aby se vám nevrátily potíže se zády?

Je opravdu třeba mít záda celou přípravu v pohodě, to samé nohy. Ty mě letos limitovaly, že jsem nedokázal udělat tolik odrazů a běžeckých a dynamických tréninků, což je základ. Když to udělám, tak s těmi kluky příští rok v Tokiu o medaili budu bojovat.

STANĚK: Jsem ohromen bitvou gigantů

Obavy, že pozdní termín atletického mistrovství světa znehodnotí výkony, vzaly během šampionátu v Dauhá několikrát za své. Bitva koulařů o zlato byla lahůdkou, jakou atletika dlouho nezažila. Zlatý Joe Kovacs (22,91 m), stříbrný další Američan Ryan Crouser (22,90 m) a bronzový Novozélanďan Tom Walsh (také 22,90 m) předvedli bitvu, které užasle přihlížel i český rekordman Tomáš Staněk, ve finále desátý za 20,79 m.

„To jen koukáte. Přišlo mi, že někdo vypnul gravitaci,“ kroužil Staněk hlavou. „Když jsou na Diamantové lize první tři místa za 22 metrů, tak vám je z toho trochu špatně. A teď je medaile jen za 22,90, to jsem v šoku,“ neskryval český silák.

Když Walsh hned v první sérii vrhl právě 22,90 m, zdálo se, že zbytek soutěže bude soubojem o stříbro. Jaká mýlka! Šestá

série přinesla senzační rozuzlení. Nejprve přišel do kruhu třicetiletý Kovacs. Když se na světelných tabulích objevilo 22,91 m, s nefalšovaným nadšením se rozběhl k tribunám, aby objal svoji manželku a zároveň trenérku Ashley.

„Je pravda, že v době, kdy se ženil, tolik neházel, teď mu asi žena šlape na krk,“ vtípkoval Staněk. V úplném závěru soutěže mohl Kovacsovi oslavy překazit Crouser. Stejně jako Walsh poslal kouli na 22,90! „A to mu vylítla z ruky. Myslím, že se brzo světáku dočkáme. Vždyť na tréninku v Dauhá Ryan prý hodil 23,15, v závodech klidně může předvést 23,50,“ věští Staněk brzký konec světovému rekordmu Američana Randyho Barnese 23,12 m z roku 1990.

Staněk v Dauhá čtvrté místo z Londýna neobhájil, ale dobře věděl, že předloňský výkon 21,41 m by letos bral jen osmé místo. „Nevím, co ti nejlepší kluci dělají, chtěl bych tam vidět. Snažím se něco odkoukat od Walshe nebo Kovacse, který má podobnou techniku. Ale má neskutečnou sílu. I vzpěrači říkají, že nedají takové výkony, a to jsou jen na čince,“ líčí.

OČIMA Tomáše Staňka

Zažil nevídanou koulařskou bitvu. Historie dosud nic podobného nezaznamenala. Český rekordman ale bohužel sehrál ve finálovém závodě na mistrovství světa v Dauhá vedlejší roli. Třiadvacetimetrová hranice v Kataru sice odolala, ale trio nejlepších od ní bylo dva decimetry. Zároveň je od sebe dělil pouhý centimetr. Výjimečnost koulařské přestřelky tkví i v tom, že už 29 let nikdo nehodil za 22,75. Slovo má Tomáš Staněk.

Letní sezona nebyla úplně vydařená. Dost jsem zápasil s technikou, a když jsme s trenérem zjistili jak na to, zastavilo mě na zářijovém mítinku v Ústí nad Labem zranění. Při jednom pokusu mě píchlo v tříslu a z kruhu jsem odkulhal. Měl jsem strach, jestli se stihnu dát do odletu na šampionát do kupy, ale vyšetření na sono naštěstí ukázalo rapidní zlepšení. Byl jsem překvapený, jak rychle se natržené tříslu hojí.

Koule letos zaznamenala ohromný progres, před mistrovstvím světa jsem byl v tabulkách s výkonem 21,67 metru jedenáctý, ale osm borců překonalo 22,20, což je něco neuvěřitelného. A to jsem v té době netušil, jaká koulařská exploze vybuchne v Dauhá.

V kvalifikaci bylo potřeba přehodit hranici 20,90. Povedlo se mi to až třetím pokusem. Byly to trochu nervy. Asi jsem pár lidem způsobil infarkt, ale naštěstí to tam doletělo. Říkal jsem si, že to musím rozjet, protože když do toho jdu opatrně, nemám takovou rychlost. Věděl jsem, že zapsaných 20,73 mi ani náhodou nebude stačit.

Koule je teď holt blbá disciplína. Asi přejdu na maraton. Ale ne v Kataru. To bych v tom vedru nedal. Musím počkat, až šampionát uspořádají někde v Grónsku. Při rozcvičení jsem se dostal docela daleko za limit, ale pak to nešlo. Tak to někdy bývá.

Soustředil jsem se, abych nepřešlápl, ale chyběly mi decimetry. Proto jsem si před třetím pokusem řekl, že do toho půjdu vabank. Bylo by hodně blbý neprojit do finále. V kvalifikaci jsem už dlouho nezůstal, takže mě postup potěšil. Proto sport dělám, abych házel finále.

Myslím, že kdybych třetí pokus neposlal za lajnu, tak jsem s prominutím za vola, protože mám na úplně jiné metry. Věděl jsem, že když se mi ve finále bude házet dobře, určitě mohu přehodit letošní maximum. To by se na vrcholných akcích mělo předvádět.

Byl jsem rád, že jsme po kvalifikačním závodě měli den volna. Přidal mi nějaké síly na psychice i fyzice. Tušil jsem, že v boji o medaile bude na slušné umístění potřeba přehodit 22 metrů. Váhel jsem, přece jenom jsem byl zraněný, a tak daleko jsem hodil jen třikrát v životě.

Opravdu není jednoduché hodit tak daleko, ale slíbil jsem si, že se budu snažit udělat všechno proto, abych předvedl fakt pěkný výkon a měl z něj radost. A na co by to pak mohlo stačit? Tak na to mi přinese křišťálovou kouli.

A finále? To byla galaktická soutěž. Prostě něco jako kdyby tři sprinteři běželi stovku za 9,60. Byl jsem jak Alenka v Říši divů. Čekal jsem tvrdou bitku, ale nenapadlo mě, kam až to dospěje. Ale užil jsem si to. Bylo to moc hezký... Já poslal kouli nejdál na 20,79, nepostoupil jsem do užšího finále a druhou půlku sledoval jako divák.

Myslím, že jsem letos všechno odmakal. Až mě to před šampionátem sundalo. Pak se z toho dostáváte, jste unavení, a čím

FAKTA O TOMÁŠI STAŇKOVÍ

- Na mistrovství světa 2017 v Londýně byl čtvrtý, 5 cm od medaile (21,41 m).
- Do finále MS 2019 v Dauhá postoupil výkonem 21,02 m a o 12 cm přehodil limit. Obsadil 10. místo a skončil 211 cm od bronzu.

víc trénujete, technika se nedaří. Pořád koukáte na video a říkáte si: jo, udělej tohle.

Zkoušel jsem to v pokoji a různě doma v ponožkách, kde se dalo točit. Ale trénink s koulí tím nenahradíte. Moc se mi to v Dauhá nepovedlo, teda vůbec ne... Teď je asi fakt blbá doba na kouli. Přemýšlel jsem, jestli se nevrátím k oštěpu.

Nevím, jakou na to mají fintu jinde. Moc rád bych tam dohlédl. Snažil jsem se něco odkoukat od Kovacse. Ale on je úplně krabice. I vzpěrači se dívají, že s činkou nedají takové výkony jako on. A Joe k tomu ještě navíc vrhá kouli. V Dauhá jsme viděli i další vynikající výkony. A to navzdory tomu, že se jednalo o pozdní termín. Jenže světové hvězdy si dokázaly špičkovou formu protáhnout a v mnoha případech vystupňovat až do října.

Pro mě jsou některé výkony stejné jako u nejlepších koulařů šokující. Třeba čtyřstovka žen s překážkami i bez nich. V prvním případě se světovým rekordem Muhammadové a v druhém s úžasným časem Naserové. V dálce neskutečně ulítla Němka Mihambová stejně jako u mužů Jamajčan Gayle. Dalo by se jmenovat ještě dál. Všichni dokázali formu skvěle načasovat.

A co říct ještě ke mně? Problém byl asi v tom, že jsem chtěl házet hodně už od začátku a kouli tlačil trochu víc před sebou. Náklady asi nebyly takové, jaké měly být. Snažil jsem se kdeco zjistit a poznat, co by mi mohlo pomoci v cestě dopředu. Určité kroky dělám v oblasti výživy a doplňků. Letos jsem se často cítil přetažený, a to může být spojené i s jídlem. Je to, jako když natankujete nekvalitní benzín, auto taky nejede, jak by mělo.

Další věci týkající se zdravotního zabezpečení jsou v řešení za účasti atletického svazu a Dukly. Snažím se o to, aby spolu obě složky v podpoře sportovců víc komunikovaly, doplňovaly se a navazovaly na sebe. Jde třeba i o to, aby se biomechanika přiblížila tomu, jak ji mají nastavenou v jiných zemích. Je potřeba začít na tom pracovat hned, protože nám nejen podle výsledků z Dauhá pomalu ujíždí vlak.

Do přípravy jsem dal maximum a možná jsem i trochu rád, že jsem nehodil daleko, protože by z toho stejně nic nebylo. Nevím, jestli je lepší být pátý, šestý, devátý nebo desátý. Z kvalitního výkonu bych měl sice radost, ale asi bych byl o to víc zklamaný, že jsem hodil daleko právě v okamžiku, kdy největší favoriti naházeli naprosté nesmysly.

Sezona byla dlouhá, před olympiádou musím nabrat nové síly a pozitivní energii. To nejlepší si asi ještě šetřím. Musím ovšem poděkovat všem, že jsem mohl takovou soutěž v Kataru absolvovat. Ať už Dukle, paní Fibingerové, doktoru Barnovi, trenéru Tylčemu, rodině a všem, co mě podporují. Byla to těžká cesta.

Foto: Ivana Roháčková

VÝSLEDKY KOULE

1. Joe Kovacs (USA)	22,91 m
2. Ryan Crouser (USA)	22,90 m
3. Tom Walsh (Nový Zéland)	22,90 m
...	
10. Tomáš Staněk	20,79 m

Mám motivaci získat zlato JEŠTĚ VÍCKRÁT

Obhájit je vždycky těžší než vyhrát napoprvé. Svě o tom ví Adéla Citová. Loni se jí na mistrovství světa ve sportovním aerobiku v nizozemském Leidenu povedlo vybojovat zlatou medaili a to samé na stejném místě zopakovala i letos. Titulem tak navázala na triumfy dalších famózních Češek Denisy Barešové a Olgy Šípkové.

„Po fyzické stránce byla náročnost srovnatelná, ale psychicky to bylo o něco náročnější než loni. Na šampionát jsem odjížděla s očekáváním, že bych měla titul obhájit. Takže těžší to určitě bylo,“ přiznává šampionka.

Třetí skončila další česká reprezentantka Viktorie Prokopová a obě tak navázaly na shodná umístění z mistrovství Evropy. V Leidenu pak Citová s Karolínou Jánskou vybojovaly stříbro v závodě dvojic.

Odchovankyni lounského Juniorského fitness klubu Jitky Hofmannové těšilo, že se jí jako první české závodnici povedlo zlatou medaili obhájit. „Zatím to několikrát za sebou zvládla jen Australanka Allira Bullová a teď se to povedlo mně,“ říká skromně dvacetiletá aerobička.

„Mám ale ještě co dohánět,“ culí se Adéla Citová. „Aspoň mám motivaci, abych dokázala vyhrát častěji za sebou.“

Její příprava na říjnový šampionát byla trochu rozháraná. Jednak v září zápolila s chřipkou a zároveň nastupovala do prvního ročníku pražské FTVS, kde začala studovat obor fyzioterapie. „Nakonec se ale změna režimu na výkonech a výsledcích neprojevila.“

Po šampionátu ji čekalo ještě pár závodů. Pak si užívala volno, které zpestřovaly kondiční tréninky. Ke konci roku ji čeká první soustředění směrem k příští sezoně, kde se budou řešit nové sestavy.

Jako členka ASC DUKLA momentálně přebývá na devčické ubytovně sportovců. „Jsem tam spokojená, když potřebuju, zajdu si nahoru na Julisku zacvičit,“ pochvaluje si.

Když se při vyhlášení nejlepších sportovců Dukly dočkala ocenění, byla hodně překvapená. „Vůbec jsem netušila, že půjdu na pódium, ale najednou jsem slyšela, že čtou moje jméno, a tak jsem vstala a šla,“ líčí Adéla okolnosti při vyhlášení v kategorii sportovců UNIASK ČR.

„Byl to zážitek. Na závěr jsem pak stála po boku největších sportovních hvězd. Znamená to pro mě velkou čest.“

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: archiv Adély Citové

Dostál se Šloufem posádkou roku

Kajakář Josef Dostál dojel na letošním mistrovství světa v rychlostní kanoistice v závodě na jeden kilometr na druhém místě a stejnou příčku obsadil i v anketě Českého svazu kanoistů. Je podstatné a zároveň samozřejmě velice příjemné, že se mu tak potření v jeho kariéře otevřely dveře na olympijské hry a díky čtvrtému místu v deblkajaku s Radkem Šloufem i v této disciplíně.

Lze říci, že to byla vaše nejúspěšnější sezona?

Pokud jde o moji fyzickou přípravu, tak určitě. Především jsem moc rád, že díky tvrdému tréninku cítím zlepšení výkonnosti, což je před olympijským rokem důležité a velice povzbudivé zjištění. S náročnou přípravou jsem začal už letos, což by se příští rok mělo projevit v ještě lepších výsledcích. Mým hlavním cílem bylo zlepšení kondice, což se mi podařilo. Stříbro ze světového šampionátu беру jako třešničku na dortu. A k tomu ještě „zlaté olympijské brambory“ v deblkajaku s Radkem Šloufem. Náhle!

Jak jste prožil letní měsíce?

Jedním slovem krásně. Po náročné sezoně tělo volalo po odpočinku, ale zároveň jsem věděl, že tvrdě získanou kondici musím udržet. Vydal jsem se do Norska, kde bylo v programu báječné rybaření, ale nezapomínal jsem ani na fyziku. Potom následovala cesta na předolympijskou regatu do Tokia, kde bylo možné vyzkoušet si olympijské závodíště. A pak příjemná dovolená s přítelkyní, lyžařkou Katkou Pauláthovou na Maledivách.

Co vám prozrazuje dosavadní průběh podzimní přípravy?

Především mám radost, že zvýšená pozornost věnovaná fyzice se vyplatila. Zatímco v minulých letech mi po letním období trvalo tři týdny, než jsem získal potřebnou formu, letos mi stačily pouhé tři dny. Mám už také najeto více kilometrů než třeba loni. Kromě pádového tréninku jsme se s jedním vodákem z naší party vydali po cestě ze Štěchovic do Prahy, a protože se nám to moc líbilo, tak jsme si tuto jízdu ještě dvakrát zopakovali. Na celý listopad bylo zařazeno soustředění v Kalifornii.

Olympiáda se už začíná skloňovat ve všech pádech. Víte už s jakým výsledkem byste byl spokojený?

Určitě se nebudu mračit, pokud se mi podaří podat výkon na hranici mých schopností a možností. Když by byl oceněn zlatou medailí, tak bych byl šťastný. Pokud by ani mé sebelepší vystoupení na některou z medailí nestačilo, tak se sám na sebe po dlouhé, svědomité a velice náročné přípravě zlobit nebudu.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Anketa Kanoista roku 2019

Jednotlivci:

1. Prskavec (vodní slalom/K1)
2. Dostál (rychlostní kanoistika/K1)
3. Přindiš (vodní slalom/K1).

Posádky:

Osobnost sjezdu: Martina Satková (vodní slalom)

Třetí korunka SATISFAKČÍ

Potřetí v kariéře šla při vyhlášení nejlepších českých atletů na pódium jako poslední. V letech 2013 a 2015 překážkárce Zuzaně Hejnové k titulu Atlet roku pomohl světový titul, v letošní sezoně si pomyslnou korunku nasadila i po pátém místě na mistrovství světa v Dauhá.

Tradiční galavečer byl opět přehlídkou dominance atletů pražské Dukly. Za Hejnovou se seřadili oddíloví kolegové Jakub Vadlejch, jenž byl v Dauhá mezi oštěpaři rovněž pátý, a koulař Tomáš Staněk, majitel bronzu z halového mistrovství Evropy v Glasgow.

Do elitní pětky se v hlasování prosadily i dvě ze tří finalistek oštěpařské soutěže na mistrovství světa, Barbora Špotáková a loňská vítězka Nikola Ogrodníková, třetí z nich Irena Šedivá skončila devátá, desítku nejlepších uzavíral Vít Müller, jenž na čtvrtce překážek běžel v Dauhá semifinále.

Hejnová, která zejména v loňské sezoně laborovala se zdravotními problémy, brala návrat na domácí trůn jako satisfakci. V hlasování 141 funkcionářů, trenérů a novinářů získala 1367 bodů a Vadlejcha porazila o 167 bodů.

„Spousta lidí už mě odepisovala, což se neposlouchá úplně dobře. A já jim chtěla dokázat, co v sobě mám. Takže je to takové zadostiučinění, že můžu být nejlepší atletka roku,“ hrálo dvaatřicetiletou světovkyni Dany Jandové.

Ta byla poprvé v kariéře vyhlášena Trenérem roku, společně už zahájily přípravu na olympijský rok 2020. „Když jsem začala trénovat, nohy mě po třech dnech volného klusání bolely úplně strašně,“ ušklíbala se Hejnová. „Ale počítám, že měsíc budou bolet, pak už to bude dobré,“ očekává překážkárka, která si posezonní volno zpestřila dvěma cestami za potápěním do Egypta i návštěvou fotbalové Ligy mistrů FC Barcelona – Slavia Praha.

Halovou sezonu v plánu nemá, vše bude podřízeno olympijskému vrcholu. Základním předpokladem úspěchu je

u sportovců zdraví, o čemž se Hejnová ne jednou přesvědčila.

„Musím se o něj strašně moc starat, což je skoro stejná dřina jako trénink,“ ujišťuje. „A teď, když už vím, jak na to, abych se udržela zdravá, budu moct zařadit všechno, co v tréninku potřebuju, letos jsem ještě nemohla udělat tolik odrazů a kvality, kolik jsme si s trenérkou přály,“ líčí Hejnová.

A pak třeba po třech letech opět vyjde i vytoužený čas pod 54 sekund nebo útok na druhou olympijskou medaili. „Špička se posunula strašným stylem. Ale každý rok je jiný. Pro mě bude hlavně cíl zase vybojovat finále a potom se uvidí,“ plánuje česká atletická královna roku 2019.

Text: Michal Osoba (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

Barbora Špotáková a Tomáš Staněk

Zuzana Hejnová a Dana Jandová

Nikola Ogrodníková

Zuzana Hejnová, Jaroslav Příšvák a Jakub Vadlejch

ANKETA ATLET ROKU 2019 (7 dukláků v TOP 10):

1. Hejnová (400 m př.) 1367 bodů, **2.** Vadlejch (oštěp) 1200, **3.** Staněk (koule) 1104, **4.** Špotáková 833, **5.** Ogrodníková 771, **9.** Šedivá (všechny tři oštěp) 198, **10.** Müller (400 m př.) 185.

Trenér roku: Dana Jandová

ŠAMPIONI po 12 letech V JEDNÉ LODI

Závod osmiveslic Head of Prague zahajovala pozoruhodná posádka. Mistři Evropy z roku 2007 se po dvanácti letech sešli, aby si společně zajeli podzimní závod na Vltavě.

Napadlo to skifaře Ondřeje Synka a za ním se usadila celá někdější duklácká sestava. Přestože někteří neveslovali dvanáct let. „Sýňa musel strašně trpět,“ smál se stříbrný skifař z olympiády v Barceloně Václav Chalupa. „Vůbec ne!“ oponoval autor myšlenky na „revival“ úspěšné posádky. „Od prvního tempa bylo znát, že veslovat všichni umíme. To se fakt nezapomíná,“ řekl pětinašobný mistr světa, již jistý olympionik pro Tokio.

„Přidělili nám symbolické startovní číslo 1, cenili si, že jedeme v původní sestavě z roku 2007. Devět lodí skončilo před námi, myslím, že byli rádi, že je veteráni nepředjeli,“ pokýval hlavou sedmatřicetiletý Synek, jediný z party, který stále vrcholově vesluje.

Šlo o setkání tak trochu z nostalgie. „Byli jsme tenkrát dobrá parta, jezdilo nám to super. Z dlouhé chvíle mě napadlo, že bychom to mohli zkusit znovu. Udělal jsem na WhatsAppu skupinu a napsal klukům. Vůbec nikdo neváhal. Dobrý nápad, reagovali všichni,“ vylíčil Synek. „Jsem hrozně rád, že to po tak dlouhé době vyšlo. Vždyť třeba Honza Schindler neseděl v lodi dvanáct let, vlastně od Poznaně,“ připomněl zlatý evropský šampionát.

Problém představovala jen fyzická kondice. „Samozřejmě, ne všichni se dál hejbou, ale technicky to bylo úplně skvělé. Jeli jsme krásný tempo. I lidi ze břehu nám to říkali,“ prozradil Synek. „Bylo to skvělé, parádní. Veslovat jsme nezapomněli. Jen mít lepší fyzickou a udejit to,“ zasmál se jedenapadesátiletý Václav Chalupa. „Sýňa musel trpět, i když měl zrovna po dovolené. Fyzicky je na tom samozřejmě daleko líp než my všichni ostatní, musel nás táhnout. Já sice vesluju pořád, strávím spoustu času na vodě, ale spíš sedím a ukazuju lidem, jak to mají dělat, málokdy si pořádně zatáhnu,“ vysvětloval zakladatel veslařského klubu na Lipně.

Veslovod Synek nechtěl ani slyšet o tom, že by s nevytrénovanou posádkou za zády trpěl. „Kdepak, užíval jsem si to, mělo to své kouzlo. Od prvního tempa bylo znát, že veslování se fakt nezapomíná, všichni se snažili jet rychle, co to šlo.“

Průměr 40 let věku a 109,5 kila

Hodně se vtipkovalo, hlavně na téma hmotnosti a věku. „Jsme starší a něco jsme přibrali... Měli jsme průměr 40 let věku a 109,5 kila. Loď byla na 100 kilo, trošku jsme ji zatopili, pravda,“ smál se Synek. „Dva kluci měli skoro 120 kilo, já nějakých 109, pod stovku nebyl nikdo,“ dodal Chalupa.

Mistři Evropy z roku 2007 se v loděnici sešli už v devět ráno, do poledne měli čas na povídání. „Užili jsme si strašně moc srandy, vzpomínalo se na všechno možné, co jsme kdy zažili,“ prozradil Jihočeň, který kromě olympijského stříbra získal i devět medailí ze světových šampionátů.

Stejně jako před dvanácti lety v Poznani posádku kormidloval Oldřich Hejdušek. „Kluci podali heroický výkon. Hrozně se mi líbilo, že i když toho měli plné zuby a bolelo je to, šli do toho až do konce,“ ocenil legendární kormidelník. „Sýňa byl jediný vrcholový sportovec v lodi. S Hanákem a Friedbergerem jezdíme veteránskou osmu, Venca Chalupa taky na Lipně sportuje, ale zbytek kluků, Karas, Schindler, Makovička, ti už léta netrénujou,“ vypočetl dvaadesátiletý Hejdušek.

„To je fakt, nevesluju, ale chodím si zaběhat, zaposilovat. I když to teda na fotkách nebylo vidět, až jsem se divil, kolik kil jsem na sebe nabalil,“ smál se Jakub Makovička, který na mistrovství světa 2009 vybojoval právě s Chalupou a Hejduškem stříbrnou medaili na dvojce s kormidelníkem. „Bolelo to, jasně, ale překvapilo mě, jak jsme i po těch letech pořád sveslovaní. Bylo to krásný sveszení, neplácali jsme se tam, netrápili se. Jelo to moc hezky,“ řekl Makovička. Rád by vesloval pravidelně, ale nestihá – pracuje jako psodv u vojenské policie, navíc nedávno převzal roli ústředního trenéra Českého veslařského svazu.

Časově vytížení jsou i ostatní. Po závodě se posádka zase rychle rozprchla, na společnou oslavu nezbyl čas. „Spěchal jsem do Jindřichova Hradce, měl jsem tam sraz ze základky,“ hlásil Chalupa. „Ještě budeme muset udělat večírek ke zhodnocení akce,“ přemítal Synek. „Kluky, kteří dlouho neveslovali, to nakoplo a hned říkali, že bychom mohli zkusit další závod, třeba mistrovství republiky ve sprintech. Budeme teda muset udělat večírek ke zhodnocení akce a tam posoudíme, jak dobrý nápad to je.“

Text: Ivana Jakoubková (Sport)

Foto: facebook Ondřeje Synka

Mistři Evropy 2007 (zprava):
kormidelník Oldřich Hejdušek,
Ondřej Synek, Jakub Hanák,
Milan Doleček, Jan Schindler,
Jakub Makovička, Václav Chalupa,
Tomáš Karas, Jakub Friedberger

Podesáté Synek

Sedmatřicetiletý skifař Ondřej Synek skončil na mistrovství světa šestý, za což byl podesáté v kariéře vyhlášen nejlepším českým veslařem roku. Od sezony 2005 si z každé velké mezinárodní akce přivezl medaili, teprve letos se tato nádherná šňůra přetrhla. Je však podstatné, že se mu podařilo splnit hlavní cíl, kvalifikovat se na olympijské hry do Tokia.

Zůstáváte králem českého veslování. Co pro vás toto ocenění znamená?

Velice si ho vážím. Mým favoritem byla Mirka Topinková, která na mistrovství Evropy skončila na skifu třetí, což byla jediná česká seniorská medaile z vrcholné soutěže.

Bylo pro vás šesté místo na mistrovství světa velkým zklamáním?

Trochu zklamáný jsem pochopitelně byl, ale neberu to jako životní tragédii. Navíc se na šampionátu potvrdilo, že startovní pole špičkových skifařů se rozšiřuje. Došlo k nástupu veslařského mládí, na které jsem ani svými zkušenostmi v tomto závodě nestačil. Mladíci jezdí úplně jinak technicky, což mě nutí něco zlepšit. Navíc po letošní šesté příčce budu mít větší motivaci to svým přemožitelům v Tokiu oplátit (úsměv).

Bude pro vás olympiáda v Tokiu něčím výjimečná?

Určitě! Především tím, že v Japonsku jsem byl poprvé, a když nepočítám nedávnou průzkumnou návštěvu, také naposledy v roce 2005 v Nagoji na mistrovství světa. V Tokiu nás čeká vedro, bude potřeba zvládnout aklimatizaci, být stoprocentně připravený, nepodlehout tlaku a samozřejmě nemít zdravotní problémy. A pak – na olympiádě je vždy skoro všechno jiné než v kterýchkoli jiných závodech, což bude jistě platit i v Tokiu.

Co jste „na místě činu“ zjistil?

Byl jsem tam jen dva dny, ale byla to užitečná inspekce. Závodistiště je přímo skvělé, ale celé je postavené na betonu, který asi bude v červenci dost rozpálený. Má se však závodit ráno a dopoledne, kdy by měl být i stabilní vítr. Jinak celé zázemí, včetně ubytovacích prostor, je rovněž velice pěkné. Je moc důležité, že na závodistiště to budeme mít jen 15 minut, zatímco například v Riu to byly dvě hodiny. Časový posun jsem zvládl, po návratu domů jsem mohl hned trénovat.

Text: Jaroslav Pešta

Setkání v přátelském duchu

Tradiční společenské setkání s letošními jubilanty Armádního sportovního centra Dukla proběhlo v úterý 3. prosince v Praze. Do Domu armády se dostavili nejen bývalí vynikající armádní sportovci, ale i lidé ze sportovního zázemí, kteří se letos dožili významného životního jubilea.

Výroční shromáždění, které se uskutečnilo již poosmnácté, tradičně moderoval sportovní novinář a televizní komentátor Štěpán Škorpil. V samém úvodu slavnostního podvečera vyřídil všem pozdrav od sedmadevadesátileté bývalé oštěpařky a olympijské vítězky Dany Zátopkové, která se kvůli onemocnění nemohla dostavit osobně, a rovněž přiznal, že tohoto setkání se každoročně účastní doslova s posvátnou úctou, protože tolik sportovních hvězd, které v minulosti armádu, Duklu a naši zem proslavily doslova po celém světě, lze na jednom místě potkat skutečně jen ve výjimečných případech.

Před zaplněný konferenční sál pak se svým projevem předstoupil ředitel Armádního sportovního centra DUKLA, plukovník Jaroslav Prišćák. Krátce zmínil historii setkání s jubilanty Dukly a uvedl, že díky jejich dlouholeté tradici se při této příležitosti s některými bývalými sportovci vidí už počtvrté a že ve statistice jubilantů figuruje na 338 jmen. Připomněl též, že akce tohoto typu nebývají u českých sportovních center či tělovýchovných jednot příliš častým zvykem, což dokazuje, že Dukla si velmi váží svých tradic. Letošním oslavencům poděkoval za vynikající reprezentaci armády, za medaile z olympijských her, mistrovství

Dneska jsem tady poprvé a jsem moc spokojený. Obdivuju všechny ty olympijské vítěze a mistry světa a Evropy, kteří se tu sešli. Duklu sleduju s velkým zájmem a vždycky mám radost, když její sportovci vyhrávají.

Jaroslav Veverka (95 let)

Moc se mi to tu líbilo, bylo to důstojné a proběhlo to ve velmi přátelském duchu. Rád jsem se tu potkal s řadou svých známých.

Antonín Zeilinger (91 let)

Tyhle podvečery jsou vždycky krásné, a čím je člověk starší, tím víc si jich váží. Bylo to tu mému srdci moc blízké, jsem šťastný, že jsem byl pozván a že jsem to tady mohl prožít se všemi svými kamarády.

Ivo Fibiger (90 let)

světa či Evropy, za překonání světových, evropských či národních rekordů i za to, že po ukončení své aktivní sportovní činnosti pokračovali v Dukle jako vynikající trenéři či funkcionáři, a popřál jim pevné zdraví, dobrou fyziku a mnoho radostných dnů.

O tom, že si přítomných jubilantů váží i Armáda České republiky a ministerstvo obrany, svědčila účast náčelníka Generálního štábu AČR, armádního generála Aleše Opaty, brigádní generálky Lenky Šmerdové a zástupce náměstkyně ministra obrany pro řízení sekce správy a řízení organizací ministerstva obrany Jaroslava Krautera, kteří společně s představiteli sponzorů předali všem oslavencům drobné dárky.

Více než 55 jubilantů

A kdo tedy do vánočně vyzdobeného konferenčního sálu zavítal? Absolutně nejstaršími dukláky zde byli Antonín Veverka (95 let, silniční cyklistika), Antonín Zeilinger (91 let, vodní slalom), Ivo Fibiger (90 let, moderní pětiboj), Pavel Jílek (90 let, atletika – oštěp), Ferdinand Daniš (90 let, gymnastika) a Josef Škvor (90 let, gymnastika). Nejpočetnější enklávu tvořili zástupci nejpopulárnějšího sportu, tedy fotbalu – Pavel Korejščík (60 let, útočník), Tomáš Kříž (60 let, útočník), Radomír Sokol (70 let, trenér a funkcionář), Karel Dvořák (70 let, obránce), František Knebort (75 let, útočník a záložník) a Vladimír Táborský (75 let, obránce). Bylo zde možno potkat i atlety Vladimíra Balšánka (80 let, běžec na dlouhých tratích), Zdeňka Váňu (80 let, sprinter a pozdější trenér českých desetibojařů), Jozefa Plachého (70 let, běžec na středních tratích) a Jiřího Šimiceho (60 let, dlouholetý předseda TJ Dukla Praha a současný šéftrenér ASO atletiky), cyklisty Františka Raboně (60 let, stíhač a časovkář) a Romana Čermáka (60 let, stíhač a později trenér) a motocyklového závodníka Jiřího Pošíka (65 let). Vodním sportům se v minulosti věnovali kanoisté

Richard Pleier (80 let) a Jiří Svoboda (65 let), veslaři Milan Škoppek (60 let), Zdeněk Pecka (65 let) a Vladek Lacina (70 let) a vodní slalomáři Ondřej Mohout (60 let), Jiří Měchura (65 let), Zdeněk Měšťan (75 let) a František Valík (75 let). Liberecké středisko zimních sportů zastupovali běžci na lyžích Michael Georgiev (60 let, současný šéftrenér ASO lyžování) a Jaroslav Honců (80 let) a také sdruženář Josef Kutheil (80 let), kolektivní míčové halové sporty pak házenkář Jaroslav Škarvan (75 let) a volejbalista Josef Smolka (80 let). Nezapomnělo se ani na jeden z medailové nejúspěšnějších sportů Dukly, sportovní střelbu, již reprezentovali pistolář Leon Damas (65 let) a Václav Patrmán (70 let, původně atlet-překážkář, posléze střelecký trenér). A až z Prostějova přijeli sportovci, kteří mají svým zaměřením k armádě možná úplně nejblíže – parašutisté Vladimír Vacek (60 let), Jiří Studený (65 let) a Jaroslav Šlambor (70 let). Ocenění byli i funkcionáři, zdravotníci, řidiči či úředníci Dukly a s nimi světoznámý sběratel autogramů a velký příznivec armádního sportu Jiří Hanibal, který letos oslavil pětadesátku.

Kalendář pod stromček

V průběhu večera byl do života uveden duklácký stolní kalendář na rok 2020, který na 106 fotografiích představuje současné sportovce závodící v barvách Armádního sportovního centra DUKLA. Jeho součástí je i pohled do historie ATK, ÚDA a Dukly, jsou zde uvedeny medailové statistiky armádních sportovců od roku 1993 a výjmenování všichni armádní olympijští medailisté. Pro všechny příznivce Dukly se tak tento kalendář může stát cenným suvenýrem a hodnotným vánočním dárkem.

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

MEDAILE - REKORDY - TITULY

sportovců ASC DUKLA od 1. ledna do 10. prosince 2019

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Evropské hry	2	3	4	9
Mistrovství světa	12	4	4	20
Mistrovství Evropy	14	5	7	26
Mistrovství světa do 23 let	9	5	2	16
Mistrovství Evropy do 23 let	4	4	5	13
Mistrovství světa juniorů	–	4	4	8
Mistrovství Evropy juniorů	7	2	1	10
Světová univerziáda	1	1	1	3
Armádní světové hry	1	2	5	8
CELKEM	50	30	33	113

Světový rekord juniorský:

Filip Nepejchal (sportovní střelba, VzPu 3×40 ran, finálový nástřel 458,7 bodů)

Petr Chládek (parašutismus, individuální akrobacie – 6,56 s)

Filip Nepejchal (sportovní střelba, LM 3×40 ran, finálový nástřel 462,9 bodů)

Evropský rekord seniorský:

Hynek Tábor, Jiří Gečnuš, Libor Jiroušek, Miloslav Kříž, Petr Chládek (parašutismus, přesnost přistání družstev – 25 cm na 8 kol)

Evropský rekord juniorský:

Filip Nepejchal (sportovní střelba, VzPu 60 ran, 628,4+252,0 bodů)

Světový pohár (celkově):

1. **Eva Samková** (snowboarding, snowboardcross)

1. **Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní obří slalom)

1. **Ester Ledecká** (snowboarding, paralelní slalomy celkem)

1. **Hynek Tábor** (parašutismus, KPD, přesnost přistání)

1. **Jiří Gečnuš** (parašutismus, KPD, kombinace)

Tituly mistra ČR: 139 (111 seniorských, 28 juniorských)

Světový rekord seniorský:

Tomáš Nýdrle (sportovní střelba, skeet, finále 60 zásahů)

Český rekord juniorský:

Matyáš Janoš (cyklistika dráha, individuální stíhačka na 3 km – 3:23,325 min.)

Kristýna Burlová (cyklistika, otevřená dráha, 2 km stíhací – 2:36,505 min.)

Matyáš Janoš (cyklistika, krytá dráha, 3 km stíhací – 3:20,262 min.)

Veronika Jaborníková (cyklistika, krytá dráha, 200 m letmý start – 11,353 s.)

Matyáš Janoš (cyklistika, 20 km, pevný start, otevřená dráha – 25:20,777 min.)

Matyáš Janoš (20 km p.s. krytá dráha – 24:44,846 min.)

Matyáš Janoš (1 hodina p.s. krytá dráha – 47,111 km)

Sestavila: Ivana Roháčková

VoZP

**VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA**

BeneFit
K L U B

OPERACE OČÍ LEVNĚJI

Novinka pro členy BeneFit Klubu!
SLEVA 15 % v síti špičkových
očních klinik LEXUM na:

- ▶ laserové operace refrakčních vad
- ▶ výměny čočky při řešení refrakčních vad
- ▶ plastické operace očních víček

www.lexum.cz

a dále **SLEVA 15 %**
na vybrané značky
zdravých barefoot bot na
www.barefootmanie.cz

**Členové BeneFit Klubu VoZP
nakupují levněji!**

Všechny slevy na:
www.vozp.cz/benefitklub

www.vozp.cz

☎ 844 888 888

info@vozp.cz

DUKLA
VÝMĚNY
2020

